

taller de creació

TRES VIATGES

Eva Garangou Bofill, Torroella de Montgrí, 1983.

És llicenciada en filologia catalana i actualment treballa en instituts de secundària i batxillerat. Li agrada viatjar a l'Orient i esperar veure sortir el sol a Cadaqués. És membre de l'Associació Vivàrium Gerisena per a l'estudi i diàleg interreligiós.

El viatge circular

Josep Pla deia que un dels grans moments del viatge era quan, instal·lat a la fonda, amb roba neta i acabat de dutxar, feia les primeres passes pels carrers de la ciutat. Tot i que aquest moment sempre és especial, cada cop m'agrada més la màgia de dos moments petits previs al viatge, d'aquells que gairebé passen desapercebuts, que fan la sensació que alguna part del viatge acabi de començar.

El primer moment és el dia que toca cita a la unitat de medicina internacional del Santa Caterina. S'entra a la sala de visita d'un hospital, però la sensació que es té en veure les parets folrades per postals d'arreu i la nevera plena de dosis de malalties dels confins del planeta és ben diferent a la d'un dia de visita per angines. El doctor Dalmau sospesa els riscos del destí escollit davant d'un mapamundi d'epidèmies i, indefectiblement, quan el líquid de l'agulla entra al braç, alguna part del viatge comença. El viatge ja és tan real com la malaltia que hi ha al país que visitarem i que els glòbuls blancs ja estan començant a considerar.

L'altre gran moment previ al viatge és quan entra a casa la guia del país en qüestió i retrobem el seu particular estil narratiu. Llegir que els mercats sempre són «bulliciosos», que als poblets petits i aïllats «sembla que el temps s'hi hagi aturat» i que qualsevol ciutat amb canals és «la Venècia de» (Bruges, «la Venècia del Nord», Hamburg, «la Venècia alemanya»...) provoca també la sensació de tornar a ser *on the road again*. Darrerament Internet ha facilitat molt la vida del viatger alhora que ha contribuït magnament a enredar la troca. Tenir informació d'una guia objectiva, contrastada i professional per viatjar fa que es respiri més tranquil. I si ens cansem d'ensopegar arreu els mateixos turistes fent la ruta que proposa

> **Il·lustracions: Marta Martí Carolà** (Verges, 1986). Vaig estudiar il·lustració a l'Escola Superior de Disseny i Art Llotja de Barcelona. Tot i que actualment em dedico al sector del lleure i de l'educació, i malgrat que la gran passió que avui ocupa el meu temps lliure és l'escalada en roca, mai no m'he desvinculat del tot del món de l'art i del dibuix.

la guia, sempre ens quedaran les *Rough Guide* per viatjar pel camí menys concorregut.

Llavors ja entrem al viatge en si, en la il·lusió de canvi que produeix en nosaltres, en els paisatges que et fan comprendre que la teva pròpia vida i la teva mort no són tan importants, en els amics que es fan i es desfan per sempre més, en religions vives que vertebren les jornades de continents sencers. A la tornada, quan apuntem de nou el cap al coixí, la memòria envernissa una capa de bàlsam als fets viscuts tot fent-los més tendres, menys durs o més allisonadors del que varen ser en el seu moment precís. Així, sota la il·lusió del viatge circular, tenim l'esperança de ser al mateix lloc d'on vàrem sortir però una mica diferents d'aquell que havia marxat.

Eva Garangou

Quim Iglésies Matabosc. Santa Coloma de Farners, 1965. Llicenciat en dret. És copropietari de la llibreria de viatges Ulyssus, de Girona, juntament amb el seu germà Josep Maria.

Entendre alguna cosa

Una tarda de juny de 200... vaig emprendre un llarg viatge que em va dur, sempre en tren, des de l'estació de Girona i travessant Europa, Rússia i Mongòlia, a la ciutat de Beijing, a la Xina. El viatge de tornada el vaig fer pel sud, en transport públic, a través del Tibet, el Nepal, Pakistan, Iran i Turquia, seguint a la inversa el camí dels hippies dels anys setanta.

Havia complert 40 anys i ja no em buscava a mi mateix desesperadament en peregrinacions místiques a *ashrams* de l'Índia, temples del Nepal o monestirs de Tailàndia. L'electricitat i l'ansia de la joventut s'havien anat diluint en l'oceà del temps. El meu moment de vida era estable, còmode i folgat. En resum: la mort dolça.

Vaig sortir sense presses, objectius ni destins, obert a rebre i percebre, gaudir, pensar i estimar. Vaig contemplar boscos i estepes infinites en les tardes lèngüides al Transsiberià. Vaig cavalcar de dia les muntanyes de l'Altai amb nòmades mongols. Budes gegants de pedra reclosos dins de coves íntimes em van emocionar a la Xina. De camí al llac Nam-tso, al Tibet, valls angostes i muntanyes superbes van reduir a no-res la meva arrogància. Cims que toquen cels i cels que envolten pics, al Nepal, em van fer empètit. Les planúries sense fi de l'Índia a bord dels seus trens, autèntiques ciutats sobre rodes. El brogit de les ciutats paquistaneses i l'atmosfera de radicalitat i contraban de les fronteres amb l'Af-

ganistan. El desert iranià, les seves ciutats de fang, l'enginy per sobreviure en un medi hostil. La bellesa del llac Van i de les petites esglésies armènies envoltades d'ametllers florits...

Per què viatgem? No m'atreveria pas a contestar-ho. Això vaig entendre: tot el que vaig veure no tenia raó de ser sense les persones que habitaven aquells paisatges, que vivien i morien i reien i s'esforçaven i defallien i tornaven a esforçar-se... Russos alhora alegres i tristos amb qui vaig veure vodka de garrafa al Transsiberià; mongols que em van oferir de nit l'hospitalitat nòmada i la gravetat de les seves estrelles; xinesos per milers o milions movent-se plàcidament i harmoniosa en bicicleta enmig del trànsit. Què hi feia aquell home tibetà amb barret, assegut a ter-

ra, en un tombant del no-res? Li vaig anar a oferir una galeta, per tal de mirar-lo als ulls... I la nena alegre i eixerida, bruta i pobra, que em va demanar almoïna en una parada del tren? Tenia set o vuit anys i ja li mancaven els dits de les mans, menjats per la lepra. No oblidaré mai l'hospitalitat dels pakistanesos, el seu pacifisme, el seu islam com a forma de vida íntegra i integral. Ni la resistència dels petits gestos –el vel que no acaba de cobrir tot els cabells, les mirades còmplices entre joves– dels iranians i les iranianes al que consideren un règim injust. O l'orgull en la mirada dura i plena de resiliència dels kurds. Potser per això viatjo, per entendre alguna cosa.

Quim Iglésies Matabosc

Karakoram

Dani Salvà, mestre d'educació física, viatger i fotògraf. He realitzat diversos viatges per Àsia i la Ruta de la Seda. Busco captar amb una càmera l'essència d'allà on viatjo.

El Kunjerab, divisòria de continents i cultures. Línia de col·lisió de plaques tectòniques. La gran massa terrestre eurasiàtica xocant amb el subcontinent indi. El món xinès a un costat i l'hindustànic a l'altre. Muntanyes granítiques sepultades per tones de neu i gel. Glaceres descomunals. Una esclavissada ciclòpia que barra el pas de l'aigua i cobreix una vall sencera. Sísifs moderns, bruts i esparacats, entestats a reconstruir allò que la muntanya es tornarà a empassar, més aviat que tard. Pura fascinació geològica.

Desaparegut l'asfalt fa estona, l'autopista del Karakoram esdevé una pista pedregosa i polsosa, una ferida oberta i mal tancada, sempre al límit del precipici.

L'autobús llitera avança a batzegades, l'embragatge patina, el comptakilòmetres és mort fa temps, fart de donar voltes. Rius salvatges rugint a centenars de metres del camí. El conductor aferrat al volant per evitar la caiguda a l'últim instant. Un vidre que trontolla amb cada esvoranc del camí o una marxa curta que no vol entrar. Ningú piula, els pakistanesos dormisquegen: acostumats a l'espectacle, res no els sorprèn. Els occidentals restem bocabadats i muts davant del paisatge de l'altre costat de la finestra.

A Tashkurgan la frontera és tancada. Celebració patriòtica, ens diuen. Quan finalment s'obre, canviem l'enfarfegosa burocràcia xinesa i els soldats del seu gloriós exèrcit per funcionaris corruptes a Sost, primer punt de control al Pakistan, disposats a guanyar en una tarda el sou d'un any a canvi d'un visat. Tensem la corda i no cedim al xantatge. Amenaces de deportació i passaports

confiscats. La cosa s'embolica i va per llarg. Els motors de querosè comencen a xiular sota un firmament infinit i estrellat com poques vegades s'ha vist. Anades i vingudes, oportunistes provant de treure'n profit, intercanvi de trucades, nit llarga d'insomni i negociacions. Al matí la mentida s'ha fet tan gran que no tenen cap més remei que estampar-nos un visat al passaport.

Promeses d'una vida eterna a les valls de Hunza; gestes alpinístiques d'altres èpoques; ombres d'herois de la Gran Partida entre russos i britànics; Fort Baltit, Peshawar, les valls de Kalash, Lahore... la porta del darrere del Pakistan se'ns obre i cadascú segueix el seu camí.

Dani Salvà

